

Phẩm 10: PHẬT HƯƠNG TÍCH

Bấy giờ, Hiền giả Xá-lợi-phất suy nghĩ: “Sắp quá giờ Ngọ, các đại nhân này sẽ thọ thực ở đâu?”

Trưởng giả Duy-ma-cật biết ý nghĩ ấy, nên thưa:

–Kính thưa Hiền giả! Như Đức Như Lai dạy về tám hạnh giải thoát, vậy có thể chen sự ăn uống vào công việc nghe pháp chăng? Tuy nhiên, cần nghe pháp thì nên ăn trước.

Lúc này, Trưởng giả Duy-ma-cật liền nhập định chánh thọ Tam-muội Như kỳ tượng, thị hiện thế giới ở phương trên, cách quốc độ này bốn mươi hai hàng hà sa cõi Phật, có thế giới tên là Chúng hương, Đức Phật ở cõi ấy hiệu là Hương Tích Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác. Tất cả đệ tử và Bồ-tát ở đây đều thấy cõi nước đó, hương thơm tỏa khắp chư Thiên, muôn dân nơi cõi Phật trong mười phương. Hương thơm của thế giới ấy là bậc nhất so với hương thơm của các Phật độ. Thế giới đó không có tên Thanh văn, Duyên giác. Đức Như Lai kia cũng chẳng thuyết pháp cho Bồ-tát. Thế giới này toàn dùng hương thơm làm lầu đài, kinh hành trên đất thơm, vườn hoa toàn là hương thơm. Bồ-tát muốn thọ thực thì dùng toàn các hương thơm. Hương thơm của thế giới này tỏa khắp vô lượng thế giới.

Khi ấy, Đức Phật với các chúng Bồ-tát cùng ngồi thọ thực. Có Thiên tử học Đại thừa tên Hương Tịnh đứng hầu. Tất cả đại chúng ở đây đều thấy Như Lai Hương Tích cùng với các Bồ-tát ngồi thọ thực.

Đại sĩ Duy-ma-cật hỏi chúng Bồ-tát:

–Các tộc tánh tử! Ai có thể đến xin cơm của Phật Hương Tích?

Tất cả đều nói không thể. Liền hỏi Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Trong chúng này của Đại sĩ chưa hiểu hết sự việc sao?

Đáp:

–Như Phật đã dạy: Chưa hiểu thì sẽ học.

Bấy giờ, Trưởng giả Duy-ma-cật không rời chỗ ngồi mà hóa làm một vị Bồ-tát ở trước chúng hội, có ánh sáng rực rỡ và bảo vị hóa Bồ-tát đó:

–Ông đi từ quốc độ của cõi Phật này, vượt qua bốn mươi hai hàng hà sa thế giới, đến thế giới Chúng hương, chỗ Đức Phật Hương Tích. Đến nơi, chắc chắn sẽ thấy Đức Phật đang thọ thực, thì đánh lễ nơi chân Phật và tác bạch đúng như lời của ta: “Trưởng giả Duy-ma-cật kính thưa: Xin được phần thực phẩm thừa của Đức Thế Tôn, vì muốn đem về làm việc Phật ở thế giới Nhẫn (Ta-bà), giúp cho những người biếng trễ ở đây được tâm ý rộng lớn, cũng để làm cho danh tiếng của Như Lai được nghe khắp.”

Trước chúng hội, vị hóa Bồ-tát liền vọt lên phương trên, bỗng nhiên biến mất. Cả chúng hội đều nhìn thấy. Hóa Bồ-tát lên đến thế giới Chúng hương, kính lạy nơi chân Đức Phật Hương Tích và thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Bồ-tát Duy-ma-cật kính lạy dưới chân Thế Tôn, cung kính thưa hỏi Đức Vô Lượng đứng ngồi có nhẹ nhàng, đi lại có vững vàng, ít bệnh, ít phiền não, khí lực an vui chăng? Và kính xin được phần thực phẩm thừa của Đức Thế Tôn để về làm việc Phật nơi thế giới Ta-bà, giúp cho những người biếng lười được tâm ý rộng lớn và cũng làm cho danh tiếng của Như Lai được nghe cùng khắp.

Các vị Bồ-tát ở thế giới Chúng hương đều ngạc nhiên, hỏi:

–Người này từ đâu đến đây? Những thế giới nào có những người biếng nhác?

Liên hỏi Đức Phật. Phật Hương Tích đáp:

–Phương dưới, cách đây trải qua bốn mươi hai hằng hà sa thế giới, có thế giới tên là Nhẫn, Đức Phật ở thế giới ấy hiệu là Thích-ca Văn Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác, nơi cõi đủ năm thứ uế trước, giảng dạy chánh pháp cho những người biếng nhác yếu kém. Thế giới ấy có vị Bồ-tát tên Duy-ma-cật đang thuyết pháp cho các vị Bồ-tát, nay sai hóa thân đến tán dương danh hiệu ta.

Bồ-tát ở thế giới Chúng hương thưa:

–Vị ấy làm sao mà biến hóa được như thế? Công đức, năng lực, thần thông và vô úy đến như vậy?

Đức Phật Hương Tích nói:

–Rất lớn! Tất cả thế giới ở đâu, vị ấy đều sai hóa thân đến đó để làm Phật sự, để dắt dẫn mọi người.

Bấy giờ, Như Lai Hương Tích lấy bát cơm đầy với tất cả hương thơm đưa cho hóa Bồ-tát. Chín vạn Bồ-tát ở thế giới Chúng hương đều nói:

–Chúng con muốn đến thế giới Nhẫn để diện kiến Đức Thích-ca Văn.

Đức Phật Hương Tích bảo:

–Tộc tánh tử! Nên đi tới cõi ấy. Nhưng phải thu hương thơm nơi thân để đi vào thế giới kia, đừng khiến người ở thế giới Nhẫn sinh tâm phóng dật. Hãy đem sự ưa thích của các người đi theo. Đừng nghĩ Bồ-tát ở cõi nước ấy không bằng mình. Không được đối với cõi ấy sinh tâm thoái lui mà tạo chướng ngại cho tư tưởng. Vì sao? Vì Phật độ vốn rộng lặng. Chư Phật Thế Tôn muốn độ người nên hiện ra quốc độ như vậy.

Hóa Bồ-tát nhận cơm rồi cùng với các đại nhân nương vào Thánh chỉ của Phật Hương Tích và nơi hóa thân của Trưởng giả Duy-ma-cật, bỗng chốc từ thế giới Chúng hương đã đến nhà Trưởng giả Duy-ma-cật. Trưởng giả Duy-ma-cật liền biến hóa làm thành chín vạn tòa Sư tử đẹp đẽ đặt ở trước. Các Bồ-tát của thế giới Chúng hương đều an tọa. Vị hóa Bồ-tát dâng bát cơm thơm đầy lên Phật và Trưởng giả Duy-ma-cật, hương thơm của cơm tỏa khắp cả thành Duy-da-ly và tam thiên đại thiên thế giới.

Bấy giờ, trong thành Duy-da-ly, các Phạm chí, cư sĩ, Hiền giả Nguyệt Cái... nghe hương thơm ấy đều đắc pháp tự nhiên chưa từng có, thân và tâm đều vui thích. Tám vạn bốn ngàn người cùng vào phòng Trưởng giả Duy-ma-cật, thấy trong phòng có rất nhiều Bồ-tát, lại thấy các tòa Sư tử cao lớn đẹp đẽ. Thấy vậy, ai cũng rất hoan hỷ, lạy các Đại Bồ-tát, các đại đệ tử rồi lui ra đứng qua một bên. Các vị địa thần, chư Thiên nơi cõi Dục, cõi Sắc đều đến phòng của Trưởng giả Duy-ma.

Trưởng giả Duy-ma-cật thưa với Hiền giả Xá-lợi-phất và các đại đệ tử:

–Thưa quý Hiền giả! Các vị có thể thọ thực cơm của Như Lai Hương Tích, chỉ có mùi đại Bi vô hạn lượng để hộ trì tâm ý.

Có vị Thanh văn nghĩ: “Cơm này ít mà đại chúng này ai ai cũng sẽ thọ thực.”

Hóa Bồ-tát thưa:

–Bốn biển có thể cạn, nhưng cơm này không hết. Giả sử mỗi người ăn mỗi vắt cơm như núi Tu-di thì cũng không thể hết. Tại sao? Vì giới cho đến định, tuệ, giải thoát, giải thoát tri kiến là vô tận, nên cơm của Như Lai là không thể hết.

Bấy giờ cơm trong bát ấy làm no đủ tất cả chúng trong đại hội mà vẫn không hết. Các Bồ-tát, đệ tử, chư Thiên và loài người, ai ăn cơm ấy rồi thân cũng nhẹ nhàng, an ổn, giống như tất cả các Bồ-tát ở cõi nước An dưỡng. Được hương thơm ấy xông thì nơi các lỗ chân lông được an ổn. Cũng như quốc độ Chúng hương, hương thơm làm mất tám

nạn.

Lúc ấy, Trưởng giả Duy-ma-cật hỏi các Bồ-tát Chúng hương:

–Các Tộc tánh tử! Như Lai Hương Tích thuyết pháp thế nào?

Các Bồ-tát ấy thưa:

–Đức Như Lai của quốc độ chúng tôi không nói bằng văn tự, chỉ dùng hương thơm làm cho các Bồ-tát tự đi vào pháp. Các Bồ-tát ấy đều ngồi bên gốc cây hương thơm, được hương thơm lan tỏa bình đẳng tất cả, đều được đắc định Nhất thiết hương đức. Đã gắng thọ nhận đạt được định rồi thì Bồ-tát đối với tất cả hành không còn lệ thuộc, vương mắc.

Các Bồ-tát Chúng hương hỏi Trưởng giả Duy-ma-cật:

–Đức Thế Tôn Thích-ca Văn đang thuyết giảng pháp gì?

Trưởng giả Duy-ma-cật nói:

–Quốc độ này chúng sinh cứng cõi, khó hóa độ, nên Đức Phật ở đây phải dùng lời nghiêm khắc để giảng thuyết. Rằng: Đây là địa ngục, đây là đường súc sinh, ngạ quỷ. Đây là quả báo do hành động ác của thân, miệng, ý, cho đến rất nhiều hạnh xấu xa bất thiện, nên vì họ giảng thuyết vô số pháp chính yếu để thuần hóa tâm ý thô tháo của họ. Giống như voi, ngựa hung hăng không thuần thục thì phải trói buộc, kiềm chế, cộng thêm đánh đập cho đau, sau đó mới thuần. Như vậy, những người cứng cõi khó hóa độ nên phải dùng những lời khuyên dạy nghiêm khắc, khiến họ được nhập vào chánh pháp.

Các Bồ-tát Chúng hương nói:

–Thật là chưa từng có! Như Đức Thế Tôn Thích-ca Văn nơi thế giới Nhẫn đã dùng tâm ý lớn của bậc Thánh để giảng giải theo pháp của người nghèo kém, tham lam, các vị Bồ-tát cũng phải chịu nhiều khó nhọc nơi quốc độ đó. Thật là kỳ diệu!

Trưởng giả Duy-ma-cật thưa:

–Đúng như các vị đã nói! Bồ-tát ở quốc độ này đối với đời năm thứ ô trước luôn đem tâm đại Bi để tạo lợi ích cho mọi người. Phần nhiều ở quốc độ kia phải thực hành trong trăm ngàn kiếp. Vì sao? Này các Tộc tánh tử! Vì ở thế giới Nhẫn có pháp mười đức thiện làm thanh tịnh mà các thế giới kia không có. Mười đức thiện ấy là:

1. Đem bố thí giúp đỡ nghèo khó.
2. Đem kính giới để giáo hóa sự vô lễ.
3. Đem nhẫn nhục giáo hóa hung bạo.
4. Đem tinh tấn giáo hóa biếng nhác.
5. Đem thiền định giáo hóa loạn ý.
6. Đem trí tuệ giáo hóa trí ác.
7. Đem sám hối vượt qua tám nạn.
8. Đem Đại thừa phổ biến khắp nơi.
9. Đem việc vun trồng công đức để giúp đỡ người không có đức.
10. Đem tụ họp độ mọi người.

Đó là mười công đức nên phát tâm nhận lấy thế giới ấy.

Các vị Bồ-tát Chúng hương nói:

–Bồ-tát dùng bao nhiêu pháp hành không sai trái để đi từ thế giới Nhẫn này đến Phật độ kia?

Trưởng giả Duy-ma-cật đáp:

–Có tám pháp hành không thương tổn nên Bồ-tát đi từ thế giới Nhẫn này đến cõi Phật kia.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tám pháp ấy là:

Vì chúng sinh đặt ra sự hổ thẹn, lánh xa loạn động.

Vì tất cả mọi người nên chịu khổ, nhẫn nhịn sự gây hấn.

Làm các phước thiện để cứu giúp chúng sinh.

Thương kính các chúng sinh khác, không chia rẽ.

Kinh pháp Bồ-tát này chưa nghe thì tùy ý nghe, không hoài nghi.

Không ganh ghét đối với sự việc được hiến cúng của người khác.

Không mưu cầu lợi ích cho bản thân.

Thường xem xét lỗi mình, không nêu dẫn khuyết điểm của người. Thường xuyên tra cứu để học hỏi các kinh.

Đó là tám pháp.

Ngay khi Trưởng giả Duy-ma-cật và Đại sĩ Văn-thù-sư-lợi nói pháp cho đại hội thì có trăm ngàn trời, người phát tâm Bồ-đề vô thượng, mười ngàn Bồ-tát được pháp Nhẫn vô sinh.

M